

LBRIS

We know
books

Seria
TURNUL ÎNTUNECAT

Pistolarul
Alegerea celor trei
Ținuturile pustii
Vrăjitorul și globul de cristal
Vântul prin gaura cheii
Lupii din Calla
Cântecul lui Susannah
Turnul întunecat

STEPHEN
KING
VRĂJITORUL
ȘI GLOBUL
DE CRISTAL

Ediția a III-a
Traducere din limba engleză de
MIRCEA PRICĂJAN

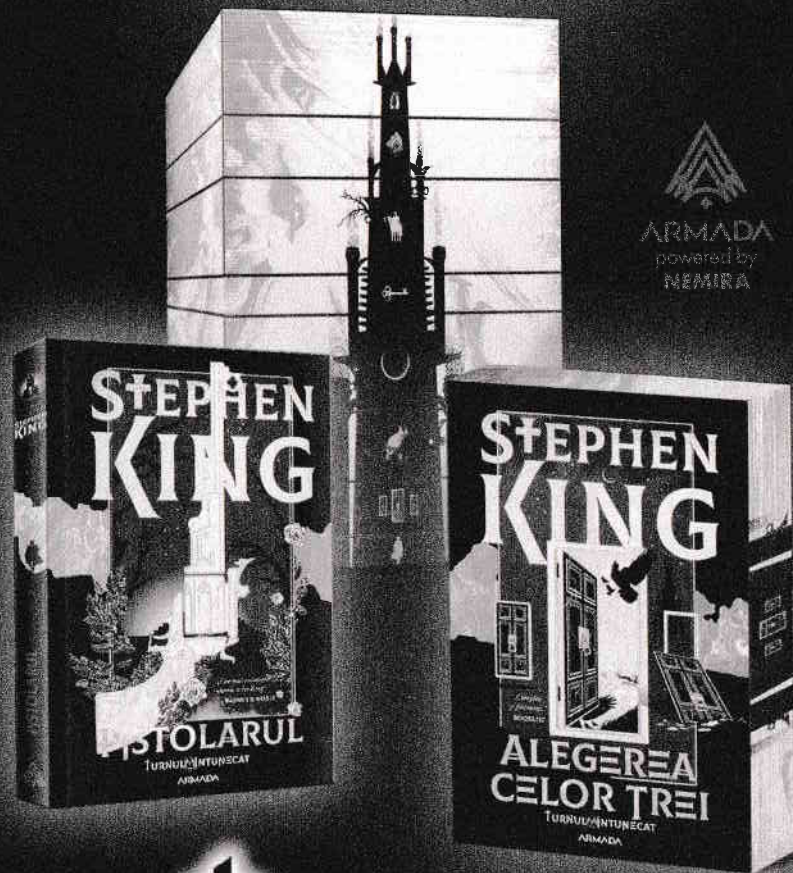
ARMADA

CUPRINS

<i>Argument</i>	7
PROLOG. Blaine	17
PARTEA ÎNTÂI. GHICITORILE.....	27
I. Sub Luna Demonului (i).....	29
II. Cascada Ogarilor	46
III. Gâsca de Ziua Sărbătorii.....	61
IV. Topeka.....	83
V. La drum întins	103
PARTEA A DOUA. SUSAN.....	141
I. Sub Luna Sărutărilor	143
II. Proba cinstei.....	151
III. O întâlnire pe drum	169
IV. Cu mult după scăpătatul Lunii.....	193
V. Bun venit în oraș.....	214
VI. Sheemie.....	251
VII. Pe Povârniș	277
VIII. Sub Luna Neguțătorului.....	312
IX. Citgo.....	327
X. Pasăre și urs, iepure și pește	359
INTERLUDIU. KANSAS, UNDEVA, CÂNDVA.....	389

PARTEA A TREIA. SĂ ÎNCEAPĂ SECERIȘUL	395
I. Sub Luna Vânătoarei	397
II. Fata de la fereastră	413
III. O partidă de Castele	430
IV. Roland și Cuthbert	451
V. Curcubeul Vrăjitorului	488
VI. Încheierea anului	517
VII. Recuperarea globului de cristal	544
VIII. Cenușa	570
IX. Secerișul	592
X. Sub Luna Demonului (II)	645
PARTEA A PATRA. TĂȚ' COPIII DOMNULUI AU PANTOFI	703
I. Kansas dimineața	705
II. Pantofi pe drum	717
III. Vrăjitorul	732
IV. Globul de cristal	747
V. Calea Grinzii	755
<i>Postfață</i>	767

AVENTURA ÎNCEPE
ÎN UMBRA TURNULUI
EȘTI PREGĂTIT?

TURNUL ÎNTUNECAT

STEPHEN KING

PROLOG

BLAINE

— **S** PUNEȚI-MI O GHICITOARE, îi invită Blaine.
— Du-te-n mă-ta! zise pistolarul.
— CE SPUI?

Evident nevenindu-i să creadă, vocea Marelui Blaine se apropiase din nou foarte mult de vocea nebănuितului său geamăn.

— Am zis să te duci în mă-ta! repetă Roland cu calm, dar dacă asta nu pricepi, o pot spune mai clar. Nu. Răspunsul este nu.

Un timp foarte, foarte lung nu veni răspuns de la niciunul dintre cei doi Blaine, iar când `Marele Blaine răspunse totuși, n-o făcu în cuvinte. În schimb, pereții, podeaua și tavanul începură să-și piardă din nou culoarea și soliditatea. În interval de zece secunde, Vagonul Baroniei încetase iarăși să existe. Monoul zbură acum prin lanțul muntos pe care îl văzuseră la orizont: piscuri gri-fer goneau spre ei cu o viteză sinucigașă, apoi rămâneau în urmă, dezvăluind văi sterile prin care cărăbuși giganteschi se târau aidoma unor țestoase de uscat. Roland văzu ceva ce aducea cu un șarpe uriaș descolăcindu-se pe neașteptate din gura unei peșteri. Apucă unul dintre cărăbuși și-l trase înapoi în bârlogul său. Roland nu văzuse niciodată în viața lui asemenea animale ori asemenea peisaj și i se făcuse pielea de găină pe tot corpul. Erau amenințătoare, însă nu asta era problema. Erau nemaivăzute – și *asta* era problema. Era ca și când Blaine i-ar fi transportat într-o altă lume.

— POATE AR TREBUI SĂ DERAIEZ AICI, spuse Blaine.

Vocea lui era meditativă, dar dincolo de ea pistolarul auzi o profundă, zvâcnitoare ură.

— Poate așa ar trebui să faci, rosti pistolarul cu indiferență.

Nu se simțea însă indiferent și știa că era posibil ca Blaine să-i poată desluși sentimentele în voce – le spusese doar că avea un astfel de echipament și, chiar dacă era sigur că monoul putea să mintă, Roland nu avea motive să se îndoiască în cazul de față. Dacă Blaine într-adevăr citea anumite accente în vocea pistolarului, jocul probabil că ajunsese deja la sfârșit. Era o mașină incredibil de sofisticată... și totuși era doar o mașină. Există posibilitatea să nu poată înțelege că ființele umane sunt deseori capabile să meargă într-o direcție chiar și atunci când toate emoțiile și instinctele le spun să n-o facă. Dacă depista în vocea pistolarului accente care indicau teamă, probabil că avea să presupună că Roland blufa. O asemenea greșeală putea însemna moarte pentru toți.

— EȘTI OBRAZNIC ȘI AROGANT, spuse Blaine. POATE CĂ ASTEA ȚIE ȚI SE PAR TRĂSĂTURI INTERESANTE, MIE ÎNSĂ NU MI SE PAR.

Eddie a fișa o expresie exasperată. Rosti pe mutește cuvintele *Ce crezi că FACI?* Roland îl ignoră; era ocupat cu Blaine și știa foarte bine ce făcea.

— O, pot să fiu și mai obraznic.

Roland de Gilead își desfăcu mâinile și se ridică încet. Stătu aparent în gol, cu picioarele depărtate, cu mâna dreaptă pe șold și cu stânga pe mânerul de santal al revolverului. Stătea așa cum mai stătuse de atâtea ori înainte, pe străzile prăfuite a o sută de orașe uitate, în zeci de canioane sterpe, în nenumărate baruri cu mirosurile lor de bere acră și carne prăjită. Nu era decât o altă confruntare pe o altă stradă pustie. Atâta tot, și asta era suficient. Era vorba despre *khef, ka și ka-tet*. Faptul că întotdeauna se ajungea la o confruntare era elementul central al vieții sale și axul pe care se învârtea *ka*-ul său. Că bătălia era purtată verbal în loc de gloanțe nu avea nicio importanță; avea să fie, chiar și așa, o luptă până la moarte. Duhoarea morții în aer era la fel de clară și de precisă precum putoarea de stârvuri putrede într-o mlaștină. Atunci îl cuprinsese furia luptei, cum se întâmpla mereu... și intră într-o altă stare a ființei proprii.

— Pot spune că ești o mașină arogantă, cu capul sec, neroadă, imbecilă. Pot spune că ești o creatură proastă, care nu judecă mai mult decât suflul vântului de iarnă într-o scorbură de copac.

— ÎNCETEAZĂ!

Roland continuă pe același ton senin, ignorându-l complet pe Blaine.

— Din nefericire, puterea mea de a fi obraznic are o limită, dat fiind că nu ești decât o mașină... ceea ce Eddie numește „flecusteț“.

— SUNT MULT MAI MULT DECÂT ATÂT...

— Nu-ți pot spune muist, de pildă, fiindcă n-ai nici gură, nici mădu-lar. Nu pot spune că ești mai infect decât cel mai infect vagabond care s-a târât vreodată prin șanțurile celei mai jengoase străzi, întrucât chiar și o astfel de creatură e mai bună decât tine; tu n-ai genunchi pe care să te târăști și n-ai cădea în ei dacă ai face-o, căci tu nu cunoști conceptul de milă, această slăbiciune omenească. Nu-ți pot spune nici măcar să-ți fuți mama, pentru că n-ai avut așa ceva. Roland pregetă cât să-și tragă răsuflarea. Cei trei tovarăși ai lui erau înmărmuriți. De jur împrejurul lor, sufocantă, era tăcerea trăsniță a Monoului Blaine.

— Îți pot spune creatură perfidă care și-a lăsat propria parteneră să se sinucidă, un laș care s-a distrat torturându-i pe nerozi și ucigându-i pe inocenți, un spiriduș mecanic pierdut și smiorcăit care...

— ÎȚI PORUNCESC SĂ TE OPREȘTI SAU VĂ UCID PE TOȚI PE LOC!

În ochii lui Roland scăpăra un foc albastru atât de sălbatic, încât Eddie se feri de el. Vag, îi auzi pe Jake și Susannah icnind.

— *Ucide-ne dacă vrei, dar nu-mi porunci nimic!* răcni pistolarul. *Ai uitat chipurile celor care te-au făcut! Acum, fie ne ucizi, fie îți ții gura și mă ascuți pe mine, Roland de Gilead, fiul lui Steven, pistolar și lord al ținuturilor străvechi! N-am străbătut atâția kilometri și atâția ani ca să-ți ascult balivernele copilărești! Ai înțeles? Acum ascultă-mă tu pe MINE!*

Urmă un moment de liniște șocată. Nimeni nu respira. Roland privea aprig înainte, cu fruntea sus, cu mâna pe mânerul pistolului.

Susannah Dean își duse palma la gură și pipăi surâsul slab de pe buze așa cum o femeie pipăie un articol nou de îmbrăcăminte – o pălărie, poate – pentru a se asigura că-i stă drept. Se temea că acesta era sfârșitul vieții ei, și totuși sentimentul predominant nu era teama, ci mândria. Aruncă o privire în stânga și văzu că Eddie se uita la Roland cu un surâs năuc. Expresia lui Jake era și mai simplă: adorare, nici mai mult, nici mai puțin.

— Spune-i! rosti Jake cu răsufierea fătată. Arată-i tu! Așa!
— Ai face bine să fii atent, aprobă Eddie. Chiar îl doare în cot, Blaine. Nu de pomană i se zicea Câinele Turbat din Gilead.

După un moment prelung, Blaine întrebă:
— AȘA ȚI SE ZICEA, ROLAND, FIUL LUI STEVEN?
— Se poate, încuviință Roland, stând calm în aer, deasupra dealurilor sterpe.

— LA CE-MI SUNTEȚI BUNI DACĂ NU-MI SPUNEȚI GHICITORI? întrebă Blaine.

Acum părea un copil îmbufnat căruia i s-a permis să stea treaz dincolo de ora lui normală de culcare.

— N-am spus că n-o vom face, zise Roland.
— NU? făcu Blaine descumpănit. NU ÎNȚELEG. TOTUȘI, ANALIZA AMPRENTEI VOCALE INDICĂ UN DISCURS RAȚIONAL. TE ROG, EXPLICĂ.

— Ai spus că le vrei *acum*, răspuse pistolarul. Eu *asta* refuzam. Nerăbdarea te-a făcut necuviincios.

— NU ÎNȚELEG.
— Te-a făcut obraznic. *Asta* înțelegi?
Urmă o tăcere lungă, încărcată. Apoi:

— DACĂ CE AM SPUS ȚI S-A PĂRUT OBRĂZNICIE, ÎMI CER SCUZE.

— Se acceptă, Blaine. Avem însă o problemă mai mare.
— EXPLICĂ!

Blaine părea acum nesigur pe sine și Roland nu era tocmai surprins. Trecuse mult timp de când computerul nu mai primise alte răspunsuri din partea oamenilor în afara ignoranței, neglijenței și servilismului superstițios. Dacă experimentase simplul curaj uman, asta se întâmplase cu mult timp în urmă.

— Închide compartimentul din nou și o voi face.
Roland se așează ca și când orice alt argument – și perspectiva morții imediate – ar fi fost acum de negândit.

Blaine se execută. Pereții se umplură de culoare și peisajul coșmaresc de jos fu din nou ascuns vederii. Luminița de pe harta rutieră clipea acum aproape de punctul pentru Candleton.

— Prea bine, spuse pistolarul. Obrăznicia se poate ierta, Blaine; așa am fost învățat în copilărie, iar lutul s-a uscat în forma lăsată de mâna ularului. Am fost învățat însă și că prostia e de neiertat.

— CÂND AM DAT EU DOVADĂ DE PROSTIE, ROLAND DE GILEAD?

Vocea lui Blaine era moale și reținută. Susannah se gândi imediat la o pisică ghemuită în fața unei găuri de șoarece, dând din coadă, cu ochii verzi strălucind.

— Noi avem ceva ce-ți dorești, spuse Roland, dar singura răsplată pe care ne-o oferi este moartea. Asta-i o prostie *foarte* mare.

Urmă o pauză foarte, foarte lungă, în timp ce Blaine cumpăni. După care, rosti:

— CE SPUI TU E ADEVĂRAT, ROLAND DE GILEAD, NUMAI CĂ ÎNCĂ N-AȚI FĂCUT DOVADA CALITĂȚII GHICITORILOR. N-AM SĂ VĂ RECOMPENSEZ CU VIEȚILE VOASTRE PENTRU NIȘTE GHICITORI PROASTE.

Roland încuviință.

— Înțeleg, Blaine. Ascultă, acum, și înțelege-mă și tu. O parte din ce-ți voi spune le-am spus-o deja prietenilor mei. Când eram mic în Baronia Gilead, erau șapte Sărbători în fiecare an – a Iernii, a Pământului Larg, a Însămânțării, a Mijlocului Verii, a Pământului Plin, a Secerișului și a Sfârșitului de An. Ghicitorile erau o parte importantă a fiecărei Sărbători, însă erau atracția principală la Sărbătoarea Pământului Larg și la aceea a Pământului Plin, întrucât se credea că pot aduce recolte bogate sau, dimpotrivă, sărace.

— ASTA-I O SUPERSTIȚIE FĂRĂ NICIUN SUPORT REAL, spuse Blaine. O GĂSESC SUPĂRĂTOARE ȘI ENERVANTĂ.

— Sigur că e o superstiție, fu Roland de acord, dar ai fi surprins cât de bine prevesteau ghicitorile recoltele. De pildă, ghicește asta, Blaine: Care este diferența dintre o bunică și o budincă?

— ASTA-I FOARTE VECHE ȘI NU FOARTE INTERESANTĂ, rosti Blaine, care părea totuși bucuros că avea ceva de rezolvat. BUDINCA POATE FI BUNICICĂ, DAR BUNICA NU POATE FI BUDINCICĂ. O GHICITOARE BAZATĂ PE REZONANȚA FONETICĂ. ÎNCĂ UNA DE GENUL ĂSTA, UNA SPUSĂ LA NIVELUL ÎN CARE SE AFLĂ

BARONIA NEW YORK, ZICE AȘA: CARE E DIFERENȚA DINTRE UN GENERAL ȘI UN OROLOGIU?

— Pe-asta o știi, sări Jake. Orologiul are tic-tacul lui și generalul tactica lui.

— DA, aprobă Blaine. O GHICITOARE DINTRE CELE MAI PROSTEȘTI.

— În sfârșit sunt de acord cu tine, bătrâne Blaine, spuse Eddie.

— VREAU SĂ-MI MAI POVEȘTEȘTI DESPRE CONCURSURILE DE GHICITORI DIN GILEAD, ROLAND, FIUL LUI STEVEN. MI SE PARE DEOSEBIT DE INTERESANT.

— La prânz, cu ocazia Pământului Larg și a Pământului Plin, cam între șaisprezece și treizeci de concurenți se strâneau în Sala Străbunilor, care era deschisă pentru eveniment. Atunci erau singurele momente din an când plebea – neguțătorii și fermierii și alții asemenea – avea voie să intre în Sala Străbunilor și în ziua aceea se îngărmădeau toți acolo.

Ochii pistolarului erau distanți și visători; era expresia pe care Jake o văzuse pe chipul lui în acea înnegurată cealaltă viață, când Roland îi povestise cum el și prietenii lui, Cuthbert și Jamie, se strecuraseră odată în balconul aceleiași Săli pentru a urmări un fel de dans ritualic. Jake și Roland urcau pe munți când Roland îi vorbise despre episodul acesta, erau aproape pe urmele lui Walter.

Marten ședea lângă mama și tata, spusese Roland. Îi recunoșteam chiar și de la înălțimea aceea – și o dată ea și Marten au dansat, încet și învărtindu-se, și ceilalți le-au făcut loc pe ring și au aplaudat când dansul s-a încheiat. Pistolarii nu au aplaudat însă...

Jake se uită curios la Roland, întrebându-se din nou de unde venea omul acela ciudat și distant... și de ce.

— În mijlocul podelei era așezat un butoi mare, urmă Roland, și în el fiecare concurent arunca o mână de pergamente cu ghicitori scrise pe ele. Multe erau vechi, ghicitori pe care le primiseră de la străbuni – chiar și din cărți, în unele cazuri – dar multe altele erau noi – scornite cu acea ocazie. Trei arbitri, unul întotdeauna un pistolar, dădeau verdictul atunci când ghicitorile erau spuse cu voce tare. Nu erau acceptate decât dacă arbitrii le considerau corecte.

— DA, GHICITORILE TREBUIE SĂ FIE CORECTE, aprobă Blaine.

— Așa începea concursul de ghicitori, spuse pistolarul.

Un zâmbet vag îi atinse buzele, gândindu-se la zilele acelea, zile când avea vârsta băiatului plin de vânătaie care ședea în fața sa, cu billy-bum-blerul în brațe.

— Spuneau ghicitori ore în șir. Se forma un rând în centrul Sălii Străbunilor. Poziția în rând era hotărâtă prin tragere la sorti și, cum era mult mai bine să te afli la coadă decât în capătul rândului, toți sperau la un număr mare, deși câștigătorul trebuia să răspundă corect la cel puțin o ghicitoare.

— CATEGORIC!

— Fiecare bărbat sau femeie – întrucât unii dintre cei mai buni concurenți din Gilead erau femei – se apropia de butoi, extrăgea o ghicitoare și i-o dădea Maestrului. Maestrul o citea și, dacă ghicitoarea nu primea răspuns după ce nisipul din clepsidra de trei minute se scurgea, concurentul trebuia să părăsească rândul.

— ȘI ACEEAȘI GHICITOARE I SE SPUNEA URMĂTORULUI DIN RÂND?

— Da.

— ACELA AVEA, DECI, MAI MULT TIMP DE GÂNDIRE.

— Da.

— ÎNȚELEĞ. SUNĂ STRAȘNIC.

Roland se încruntă.

— Strașnic?

— Vrea să spună că sună distractiv, îi explică Susannah imediat. Roland ridică din umeri.

— Era distractiv pentru spectatori, presupun, dar concurenții tratau problema cu toată seriozitatea, și deseori se iscau certuri și lupte cu pumnii după încheierea concursului și după premiere.

— CARE ERA PREMIUL?

— Cea mai mare găscă din Baronie. Și an de an, învățătorul meu, Cort, ducea găscă aceea acasă.

— ÎNSEAMNĂ CĂ ERA UN CONCURENT REDUTABIL, zise Blaine plin de respect. MI-AR PLĂCEA SĂ FIE AICI, DE FAȚĂ.

Suntem doi, deci, gândi Roland.

— Acum ajung la propunerea mea, zise apoi pistolarul.

— TE ASCULT CU MARE INTERES, ROLAND DE GILEAD.

Să zicem că următoarele ore vor fi Sărbătoarea noastră. Cum tu dorești să auzi noi ghicitori, nu ne vei spune niciuna din milioanele pe care deja le știi...

— CORECT!

— Pe cele mai multe oricum nu le-am putea rezolva, continuă Roland. Sunt sigur că știi ghicitori care l-ar fi lăsat mască și pe Cort, dacă ar fi fost extrase din butoi.

Nu era deloc sigur de asta, însă trecuse vremea folosirii pumnului și venise timpul pentru palma deschisă.

— DESIGUR, acceptă Blaine.

— Propun ca, în loc de găscă, viețile noastre să fie premiul, zise Roland. Îți vom spune ghicitori pe traseu, Blaine. Dacă, atunci când vom ajunge la Topeka, tu vei fi rezolvat toate ghicitorile noastre, vei avea voie să-ți pui în aplicare planul dintâi și să ne ucizi. Asta este găscă ta. Dar dacă *noi* te blocăm pe *tine* – dacă există o ghicitoare fie în cartea lui Jake, fie în mintea vreunuia dintre noi, la care tu să nu știi să răspunzi – trebuie să ne duci la Topeka și apoi să ne lași liberi să ne vedem mai departe de drum. Asta este găscă *noastră*.

Tăcere.

— Ai înțeles?

— DA.

— Ești de acord?

Din nou tăcere din partea Monoului Blaine. Eddie stătea rigid, cu brațele în jurul lui Susannah, uitându-se spre plafonul Vagonului Baroniei. Mâna stângă a femeii alunecase peste pânțele, gândindu-se la un secret care era posibil să crească acolo. Jake mângâia ușor blana lui Ete, ocolind porțiunile încălcite și însângerate, unde bumberul fusese înjunghiat. Așteptară cât timp Blaine – adevăratul Blaine, acum departe în urma lor, ducându-și simulacrul de viață sub un oraș în care toți locuitorii zăceau morți de mâna sa – cumpănea la propunerea pistolarului.

— DA, zise el într-un târziu. SUNT DE ACORD CA, DACĂ REZOLV TOATE GHICITORILE PE CARE MI LE SPUNEȚI, SĂ VĂ DUC CU MINE ÎN LOCUL UNDE CĂRAREA SE TERMINĂ ÎN LUMINIȘ. DACĂ UNUL DINTRE VOI SPUNE O GHICITOARE PE CARE EU NU O POT REZOLVA, VĂ VOI CRUȚA VIEȚILE ȘI VĂ VOI DUCE LA TOPEKA, UNDE VEȚI PĂRĂSI MONOUL ȘI VĂ VEȚI

CONTINUA DRUMUL SPRE TURNUL ÎNTUNECAT. AM ÎNȚELES CORECT TERMENII ȘI LIMITELE PROPUNERII TALE, ROLAND, FIUL LUI STEVEN?

— Da.

— PREA BINE, ROLAND DE GILEAD. PREA BINE, EDDIE DIN NEW YORK. PREA BINE, SUSANNAH DIN NEW YORK. PREA BINE, JAKE DIN NEW YORK. PREA BINE, ETE DIN LUMEA DE MIJLOC.

Ete ridică scurt ochii la auzul numelui său.

— VOI SUNTEȚI *KA-TET*; UN TOT FORMAT DIN MAI MULȚI. LA FEL ȘI EU. ACUM VOM DOVEDI CARE *KA-TET* ESTE MAI PUTERNIC.

Urmă o clipă de liniște, întreruptă doar de pulsația grea și egală a turbinelor cu transmisie lentă, care îi purtau pe deasupra ținuturilor pustii, îi purtau spre Topeka, locul unde Lumea de Mijloc se sfârșea și începea Lumea de Capăt.

— DECI, strigă vocea lui Blaine. ARUNCAȚI-VĂ NĂVOADELE, RĂTĂCITORILOR! PUNEȚI-MĂ LA ÎNCERCARE CU ÎNTREBĂRILE VOASTRE! SĂ ÎNCEAPĂ CONCURSUL!

LIBRIS

We know
books

PARTEA ÎNȚĂI

GHICITORILE

SUB LUNA DEMONULUI (I)

1

O rașul Candleton era o ruină otrăvită și iradiată, însă mort nu era; după atâtea secole, în el încă mișunau forme de viață tenebroase – cărăbuși mari cât țestoasele, păsări cu aspect de libelule mici și diforme, câțiva roboți împiedicați care intrau și ieșeau din clădirile dărăpănate ca niște zombie din inox, cu încheieturile scârțâind, cu ochii nucleari palpând.

— Arată-ți permisul de trecere, partenere! strigă cel care era blocat de două sute treizeci și patru de ani într-un colț al holului de la intrarea în Hotelul Călătorilor.

În rombul ruginit al capului său era ștanțată o stea cu șase colțuri. De-a lungul timpului, reușise să adâncească superficial peretele îmbrăcat în oțel care îi ținea calea, dar asta era tot.

— Arată-ți permisul de trecere, partenere! Posibil nivel ridicat de radiații la sud și est de oraș! Arată-ți permisul de trecere, partenere! Posibil nivel ridicat de radiații la sud și est de oraș!

Un șobolan umflat, orb și trăgându-și mațele după el într-un sac ca de placentă putredă, se cățără anevoie peste picioarele robotului de poliție.

Robotul nu-l observă, ci continuă să dea cu scăfârlia-i de oțel în peretele de oțel.

— Arată-ți permisul de trecere, partenere! Posibil nivel ridicat de radiații, fir-ar mama ei a naibii!

În spatele lui, în barul hotelului, figele celor care intraseră pentru o ultimă băutură înainte să-i prindă cataclismul rânjeau ca și când ar fi murit râzând. Poate că unii dintre ei așa făcuseră.

Când Monoul Blaine străbătu noaptea pe sus, ca un glonț ieșind pe țeava armei, geamurile se sparseră, praful se scutură și mai multe cranii se dezintegrară precum niște oale antice de lut. Afară, un uragan scurt de pulbere radioactivă se iscă pe stradă și coloana lui spiralată înghiți bara de legat caii din fața restaurantului „Elegant Beef & Pork“. În piața orașului, Fântâna Candleton se rupse în două, împrăștiind pe jos nu apă, ci doar praf, șerpi, scorpionii muți și câțiva cărăbuși-țestoase orbi.

Apoi fantoma ce se avântase pe deasupra orașului dispăru ca și când nici n-ar fi existat, Candleton revenind la activitatea leneșă care-i ținea loc de viață de două secole și jumătate... și atunci bumul sonic veni din urmă, bubuind deasupra orașului pentru întâia oară în șapte ani, provocând vibrații destul de puternice ca să năruiască merceria din spatele fântânii. Robotul de poliție încercă să mai dea glas unui ultim avertisment: „Posibil nivel...“, după care tăcu pe vecie, întorcându-se cu fața spre colțul său, ca un copil pedepsit pentru obrăznicie.

La două sau trei sute de roți de la ieșirea din Candleton, pe direcția Căii Grinzii, nivelul de radiații și concentrațiile de DEP3 din sol scădeau brusc. Acolo, șina monoului cobora până la mai puțin de trei metri de pământ și, tot acolo, o căprioară ce părea aproape normală ieși elegant din pădurea de pini pentru a se adăpa dintr-un pârâu ale cărui ape se curățaseră pe trei sferturi.

Căprioara *nu* era normală – un al cincilea picior nedezvoltat îi atârna din mijlocul pântecului ca un uger, bălângănindu-se nevertebrat de la stânga la dreapta în timp ce pășea, și un al treilea ochi orb se holba lăptos din partea stângă a botului. Și totuși, era un animal fertil, iar ADN-ul ei era relativ ordonat, ținând cont de faptul că era un mutant de a douăsprezecea generație.

În cei șase ani de viață ai ei, căprioara dăduse naștere la trei pui vii. Doi dintre ei fuseseră nu doar viabili, ci chiar normali – altoi bun, i-ar fi numit Tușa Talitha din River Crossing. Al treilea, o oroare jupuită și urlătoare, fusese ucis degrabă de părintele lui.

Lumea – cea parte a ei, în orice caz – începuse să se vindece.

Căprioara își vârî botul în apă, începu să bea, apoi ridică privirea, cu ochii largi, cu apa picurându-i de pe bot. În depărtare putea auzi un zumzet jos. O clipă mai târziu, acestuia i se alătură o geană de lumină. Un semnal de alarmă străbătu nervii căprioarei, însă, deși reflexele ei erau bune și lumina, când o zări, se afla încă la multe roți distanță peste ținutul sterp, nu avu nicio clipă șansa de a scăpa. Înainte să apuce măcar să-și încordeze mușchii, scânteia îndepărtată crescuse, devenind o lumină pătrunzătoare ca un ochi de lup, care își revărsă orbirea peste pârâu și poiană. Odată cu lumina veni vuietul înnebunitor al motoarelor cu transmisie lentă ale lui Blaine, funcționând la capacitate maximă. Ceva roz fulgeră pe deasupra muchiei de beton care susținea șina; imediat se iscă o volbură de praf, pietre, animale mici dezmembrate și frunze împrăștiate, o volbură precum coada unui cocoș. Căprioara fu ucisă pe loc de șocul trecerii lui Blaine. Prea mare pentru a fi trasă după monou, fu smucită totuși aproape șaptezeci de metri în față, cu apa picurându-i de pe bot și copite. O bună bucată din piele (și acel al cincilea picior fără oase) îi fu smulsă de pe corp și trasă după Blaine ca o haină abandonată.

Urmă o tăcere scurtă, subțire ca un strat nou de piele sau prima gheață pe un iaz la Capătul Anului, după care bumul sonic năvăli din urmă ca o creatură sonoră întârziată la o petrecere de nuntă, spulberând tăcerea, doborând din văzduh o pasăre-mutant solitară – era posibil să fi fost un corb. Pasărea căzu ca o piatră și ateriză în pârâu.

În depărtare, un ochi roșu tot mai mic: farul din spate al lui Blaine.

Pe cer, o lună plină ieși de după o pătură de nori, zugrăvind poiana și pârâul în tonurile țipătoare ale unor bijuterii de la amanet. Era un chip pe lună, însă nu unul la care amănții și-ar dori să-și întoarcă privirea. Părea a fi chipul supt al unui craniu, precum cele din Hotelul Călătorilor; un chip care veghea, amuzat ca un lunatic, peste acele câteva ființe aflate încă în viață și care mișunau pe pământ. În Gilead, înainte ca lumea să fi mers mai departe, luna plină a Capătului de An fusese numită Luna Demonului și se credea că aduce ghinion să te uiți direct la ea.

Acum, însă, aceste lucruri nu mai contau. Acum, erau demoni peste tot.

Susannah se uită la harta rutieră și văzu că punctul verde care le marca poziția actuală se afla acum aproape la jumătatea distanței dintre Candleton și Rilea, următoarea stație a lui Blaine. *Dar cine se mai oprește acum?* se întrebă ea. De la harta rutieră se întoarse spre Eddie. Privirea lui era încă îndreptată spre plafonul Vagonului Baroniei. O urmă și văzu un pătrat ce nu putea fi decât un chepeng (doar că, atunci când era vorba de o bazaconie futuristă ca un tren vorbitor, bănuia că-i spuneai „trapă”). Pe el era gravat un desen simplu în roșu, care înfățișa un om ieșind pe acolo. Susannah încercă să-și imagineze cum ar fi să urmeze instrucțiunea **sugerată** și să iasă pe tren la aproape o mie trei sute de kilometri la oră. O vizită iute imaginea clară a unei femei căreia îi este smuls capul de pe umeri ca o floare de pe tulpină; văzu scârfăria zburând în spate de-a lungul Vagonului Baroniei, poate săltând o dată și apoi dispărând în întuneric, cu ochii holbați și părul fâlfâind.

Îndepărtă imaginea cât putu de repede. Oricum, chepengul de sus era aproape sigur bine închis. Monoul Blaine nu avea nicio intenție să-i lase să plece. Își puteau câștiga dreptul de a pleca, însă Susannah tot nu credea că va fi așa, chiar dacă reușeau să-l încuie cu vreo ghicitoare.

Scuze că-ți zic asta, da' mi se pare că vorbești fix ca o față palidă bo-râtă, scumpule, își spuse pe o voce mentală care nu era întru totul a Dettei Walker. *N-am încredere în curu' tău mecanic. Înfrânt ai putea fi mai periculos decât cu panglica albastră de câștigător agățată de bancu-rile tale de memorie.*

Jake îi întindea pistolarului culegerea sa ponosită de ghicitori, ca și când n-ar mai fi vrut răspunderea de a o purta. Susannah știa cum se simțea puștiul; viața lor era foarte probabil să stea în paginile acelea soioase, îndelung frunzărite. Nici ea nu era sigură că și-ar fi dorit răspunderea de a o ține.

— Roland! șopti Jake. Nu vrei asta?

— *Ata!* zise Ete, aruncându-i pistolarului o privire încrâncenată. *Olan-ei-ata!*

Bumblerul prinse cartea între dinți, i-o luă lui Jake din mână și își întinse gâtul disproporționat de lung spre Roland, oferindu-i *Ghici ghicitoare ce-i!*

Roland privi cartea un moment, cu un chip distant și preocupat, după care clătină din cap.

— Nu încă.

Se uită spre harta rutieră. Blaine nu avea un chip, așa că harta trebuia să le folosească drept punct de referință. Acum, punctul verde pâlpaitor era mai aproape de Rilea. Susannah se întrebă în treacăt cum arăta zona pe care o străbăteau și decise să nu voia, de fapt, să știe. Nu, după ce văzuseră când părăseau orașul Lud.

— Blaine! rosti Roland.

— DA.

— Poți să ne lași singuri? Trebuie să ne sfătuim.

Ești nebun dacă crezi c-o să faci asta, gândi Susannah, dar răspunsul lui Blaine fu prompt și sincer.

— DA, PISTOLARULE. ÎMI VOI ÎNTRERUPE TOȚI SENZORII DIN VAGONUL BARONIEI. CÂND SEATUL VOSTRU SE VA ÎNCHEIA ȘI VEȚI FI PREGĂTIȚI SĂ ÎNCEPEM CONCURSUL DE GHICITORI, MĂ VOI ÎNTOARCE.

— Mda, tu și generalul MacArthur, băigui Eddie.

— CE AI SPUS, EDDIE DIN NEW YORK?

— Nimic. Vorbeam singur, nimic mai mult.

— PENTRU A MĂ CHEMA, ATINGEȚI DOAR HARTA RUTIERĂ, spuse Blaine. ATÂT TIMP CÂT HARTA ESTE ROȘIE, SENZORII MEI SUNT OPRIȚI. PA ȘI PUSI TUTUROR, RĂMAS-BUN, NU UITAȚI SĂ-MI SCRIEȚI! O pauză. După care: ULEI DE MĂSLINE, DAR NU DE CASTOR.

Dreptunghiul hărții rutiere din partea din față a vagonului deveni deodată de un roșu atât de puternic, încât Susannah nu se putu uita la el fără să strângă din ochi.

— Ulei de măsline, dar nu de castor? întrebă Jake. Ce naiba în-seamnă asta?

— Nu contează, răspunse Roland. Nu avem mult timp. Monoul înaintează la fel de repede spre punctul terminus indiferent dacă Blaine e sau nu cu noi.

— Doar nu crezi că ne-a lăsat cu adevărat singuri, nu? interveni Eddie. Un viclean ca el? Haide, fii serios! Trage cu ochiul, îți garantez.